

Opinió

A contracorrente

L'article

«¿Por qué no
escribes
de...?»**Los espacios de
participación ciudadana
dejan reducida tu
reflexión a un eslogan**

S upongo que a todos los compañeros de columna y a quienes en general escribimos en los periódicos se nos han dirigido amigos y conocidos con sugerencias de «¿Por qué no escribes de...?». Y ahí caben los temas más diversos: desde el delito de sedición al precio de la luz y desde la guerra de Ucrania hasta el mundial de Qatar.

Como se ve, no son temas menores y tus interlocutores te dicen no sólo el contenido, sino el enfoque que debe tener el artículo en cuestión. Ellos no hacen esas declaraciones escritas por modestia y por no tener acceso a las páginas de prensa. Si no, veríamos artículos mucho mejores que los de aquellos que escribimos profesionalmente.

Claro que el decirte tu interlocutor todo eso supone en la mayoría de los casos un desahogo que, en otros momentos más que ahora, tenía para ello las cartas al director y esos programas radiofónicos que dejan reducido el pensamiento del comunicante a una frase. Ese es el principal inconveniente de esos espacios de participación ciudadana: que dejan reducida tu reflexión todo lo más a un eslogan. Por eso la gente se retrae y suele utilizar estos apartados para temas locales, como la falta de iluminación en una calle o los olores molestos de un colector.

En mi caso he notado en los últimos tiempos un recrudescimiento en la oferta de temas sobre los que escribir y es que el personal anda desasosegado con las cosas que pasan. La sensación que tiene es que no se le informa adecuadamente y que, por una razón u otra, los escritores responden a intereses oscuros en sus artículos.

A lo mejor, en uno y otro caso, los críticos tienen razón.

ENRIQUE ARIAS VEGA
Periodista

Cafè (nuclear) per a tothom!

**La fàbrica d'Ercros planteja
tancar a finals d'any i destruir
els 100 llocs de treball
que encara manté, una
pèssima notícia per a la
població, que fa encara més
urgent la necessitat d'aterrar
alternatives****Utilitzar les esperances i
il·lusions d'un territori en
despoblament i un futur incert
com a arma llançívola contra
els adversaris seria una
mesquinesa que a la Ribera
no oblidariem fàcilment**FRANCESC BARBERO I ESCRIVÀ
Batlle de Flix

Un llunyà 1897, un grup de tècnics i empresaris alemanys arribaven a l'Ebre. Hi havien trobat l'emplaçament ideal per construir-hi una fàbrica del que llavors era l'última tecnologia a escala mundial: l'electroquímica. El lloc tenia aigua abundant, tenia una estació de la recentment inaugurada línia directa de ferrocarril Barcelona-Madrid i tenia un assut amb un molí que seria fàcilment reconvertible en un salt hidroelèctric. El lloc era Flix i la fàbrica la mateixa que ara, 125 anys després i en mans d'Ercros, planteja tancar a finals d'any i destruir els 100 llocs de treball que encara manté.

Una pèssima notícia per la població que fa encara més urgent la necessitat d'aterrar alternatives a la que era, fins fa uns anys, l'activitat motor econòmic i ocupacional del nostre poble i algun dels de l'entorn. I aquí és on entra (o entrava, o entrarà) en mans d'Ercros, planteja tancar a finals d'any i destruir els 100 llocs de treball que encara manté.

Després de 7 anys i dos intents tombats per PP i PSOE via al Tribunal Constitucional, a la tercera es va aconseguir aprovar un impost que contemplava revertir part de la recaptació al territori afectat per les nuclears. Un cop aconseguit l'impost, portàvem 9 mesos en què Govern de la Generalitat, consells comarcals, ajuntaments i agents econòmics i socials (sindicats, patrons, cambres...) havíem consensuat un text pel reglament que ha de fixar la governança del fons. Aquest reglament està ja en exposició pública i tot estava a punt perquè el gener entrés amb vigor, junt amb els primers 24 milions d'euros per a impulsar inversions productives, millorar o ampliar les empreses existents i, en definitiva, augmentar la competitivitat de les àrees nuclears per preparar-les pel tancament de les nuclears durant la dècada que ve. Substituir 2.000 llocs de treball directes i molts més d'indirectes i induïts no es pot improvisar. El Govern espanyol no aplica els seus convenis de transició justa fins que un sector està ja tancat o a punt de ser-ho. Un desastre del qual podem comprovar els efectes a Garoña, nuclear tancada el 2013 i on el més calent és a l'aiguera. Es tracta de po-



sar fil a l'agulla amb temps i diners suficients.

En aquest punt rebem la notícia d'una proposició de llei del PSC que ve a alterar tots el fet fins ara. No entrarà a valorar l'augment de recursos que proposa, si per mi fos, el 100% del recaptat aniria a les àrees nuclears. Però si dos plantejaments que ens amoïnen i molt.

El primer, l'augment del radi previst d'actuació del Fons Nuclear de 20 a 30 quilòmetres. Aquest radi perverteix absolutament el que són les àrees nuclears, on és realment l'afectació a revertir. Valgui com a exemple que els municipis de l'entorn d'Ascó van ser exclosos de la declaració de Reserva de la Biosfera que el conjunt de les Terres de l'Ebre van aconseguir el 2012. Així, si el radi inicial incloïa una zona amb uns 65.000 habitants, ara n'afectaria 400.000, sis cops més. Això hi posa dins ciutats que com Reus, Tortosa o Salou, gens o res tenen de nuclears ni de necessitats de discriminació positiva per la seua diversificació econòmica.

M'aturo aquí perquè l'efecte de discriminació positiva, és a dir, poder tenir més instruments (fiscals, d'ajuts, etc.) que d'altres zones, és cabdal si volem que comarques d'interior com la Ribera d'Ebre puguem competir amb els polígons a peu d'AP-7, amb port al costat i molt millor connectats que nosaltres. Vam perdre l'avantatge competitiu de tenir aigua quan es va activar el minitransvasament, ara, amb la proposta socialista ens podríem trobar que tornem a perdre altre cop un fet diferenciador. Un cafè nuclear per

a tothom que seria un autèntic despropòsit.

S'hi suma encara una altra preocupació i gran: la governança. El reglament que s'ha preparat contemplava a l'òrgan gestor del fons una presència de la Generalitat i la presència dels 18 ajuntaments de zona 1 (els del radi de 10 km) i els consells comarcals. Amb la proposta s'expulsen tots els municipis excaptats Ascó i Vandellòs, que passen a presidir l'òrgan de gestió. Així, veiem com s'expulsa a 16 municipis (on viuen més del 50% dels treballadors actuals de les centrals) i es pretén que qui recaptava l'impost (i qui és el principal actor en captar inversió estrangera, dit sigui de pas) quedi relegat a comparsa. Volem fugir de models de repartidors que s'han demostrat fallits en la canalització dels pocs recursos que ara arriben de l'estat per les àrees nuclears i sembla que algú els enyori.

Amb aquest panorama damunt la taula i una tramitació parlamentària que s'endevina complicada, cal apel·lar als grups majoritaris (ERC, Junts i PSC) perquè arribin a un acord que no desvirtuï el Fons i que pugui acomodar ampliacions de recursos i radi raonables i sensates.

Utilitzar les esperances i il·lusions d'un territori en despoblament i un futur incert com la Ribera i pobles veïns de la Terra Alta i Priorat com a arma llançívola contra els adversaris seria una mesquinesa que a la Ribera no oblidariem fàcilment. Ni la nostra ciutadania ni els treballadors que veuen el seu futur en perill no s'ho mereixen.